

Chương 12

Kim Lăng Phủ



Sau cái chết bi thảm của Cơ Mật Sứ Giang Thiếu Hải, Lâm Tứ bỗng trở nên trầm uất. Chẳng biết từ lúc nào mà y bỗng trở thành một con sâu rượu. Y uống rượu như thể tìm quên cái chết của Cơ Mật Sứ Giang Thiếu Hải. Lạ lùng một điều, Lâm Tứ lại chỉ thích đối ẩm.

Cũng như mọi lần, Lâm Tứ chuốc rượu ra chén rồi trút xuống đất, nhắm nói:

- Lâm đệ mời Giang đại ca. Chẳng biết đến bao giờ đệ mới tìm gặp lại Giang huynh và hai người chúng ta sẽ lại đối ẩm với nhau. Hai giờ chỉ còn một, hân huynh biết Lâm đệ cô đơn đến mức nào.

Trả chén rượu lại bàn, Lâm Tứ mới bung chén rượu đưa lên miệng uống. Vừa đặt chén xuống bàn thì chân mày của Lâm Tứ cau lại. Y cảm thấy bức bối mỗi khi bị cắt ngang luồng tư tưởng nghĩ về Giang Thiếu Hải. Chẳng có ai phá bình y cả nhưng tại sao Lâm Tứ lại tỏ vẻ bất nhẫn, chẳng qua y vừa ngửi được mùi hương nồng nồng công vào mũi mình mà mùi xạ hương đó thì Lâm Tứ có thể biết tỏa ra từ ai.

Y bức bối nhìn về phía khóm hoa anh túc:

- Quí tiểu thư rình rập tại hạ đó à?

Công Tôn Thúy Hà đánh hắt lại. Nàng hừ khế một tiếng rồi nói:

- Lâm công tử đừng quên đây là trang viên của Kim Lăng Phủ. Đã là trang viên của Kim Lăng Phủ thì Công Tôn Thúy Hà muốn đến đâu không được. Thậm chí Công Tôn Thúy Hà còn có thể đuổi cả những người không thích ra khỏi trang viên.

Lâm Tứ cau mày nhìn nàng:

- Thế mà tại hạ không biết. Miễn thứ... Miễn thứ.

Lâm Tứ đứng lên, nhưng rõ là không quên bầu rượu. Y với tay cầm lấy bầu rượu cặp nách, kiêu hãnh nói:

- Tiểu thư quyền quí, kiêu xa và hãnh tiến quá, tại hạ đây không dám đến gần... Kiếu từ... kiếu từ.

Lâm Tứ vừa nói vừa quay bước bỏ đi. Công Tôn Thúy Hà cau có, gắt gỏng lạt:

- Lâm Tứ đứng lại.

Không quay lại cũng chẳng dừng bước, Lâm Tứ vừa đi vừa nói:

- Tại hạ không thích nghe những câu phán lệnh cộc lốc đó. Tiểu thư miễn thứ nhé. Rất tiếc Lâm Tứ không phải là gia nhân của Kim Lăng Phủ, âu đây cũng là sự may mắn của tại hạ đó.

Công Tôn Thúy Hà thấy Lâm Tứ không dừng lại liền đuổi theo y. Nàng nắm tay Lâm Tứ kéo lại. Đến lúc này Lâm Tứ mới dừng bước y chỉ vào bàn tay của Thúy Hà.

- Công Tôn tiểu thư đừng quên thân phận của mình là bậc thiên kim lá ngọc cành vàng. Huống chi còn lễ giáo nam nữ thụ thụ bất thân nữa đấy.

Y mỉm cười nói:

- Tiểu thư không sợ tay tiểu thư sẽ bị bắn khi chạm vào tại hạ à?

Công Tôn Thúy Hà rút tay lại.

Lâm Tứ phủ tay như thể phủ bụi dính vào tay mình. Động tác của Lâm Tứ khiến Công Tôn Thúy Hà thẹn đến đỏ mặt. Công Tôn Thúy Hà nhú mày nói:

- Lâm công tử xem thường tôi quá.

Lâm Tứ khoát tay như thể có bầy ruồi bay trước mặt:

- Không không... tiểu thư đừng nghĩ vậy. Một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt như tại hạ thì nào dám xem thường một bậc thiên kim tiểu thư như quý tiểu thư đây.

Thúy Hà cau gắt nói:

- Công tử không thật lòng với Thúy Hà.

- Tiểu thư muốn hỏi sự thật trong lòng tại hạ thế nào à?

Thúy Hà gật đầu:

- Thật ra công tử đến đây để làm gì? Và lại có vẻ xem thường Công Tôn Thúy Hà nữa.

- Tiểu thư đã hỏi thì tại hạ phải nói. Chẳng có gì mà không dám nói. Thật lòng tại hạ chẳng muốn đến Kim Lăng Phủ của tiểu thư đâu, mặc dù Kim Lăng Phủ nổi tiếng khắp cõi Trung Nguyên về sự giàu có... Đến Kim Lăng Phủ rồi thì điều tại hạ kỵ nhất đó là phải giáp mặt với quý tiểu thư.

Sắc hoa của Thúy Hà đỏ gấc thẹn chín. Nàng thật không ngờ Lâm Tứ lại có thể thần nhiên thốt ra câu nói đó trước mặt mình. Nàng cố ghìm sự tức giận hỏi Lâm Tứ:

- Không thích đến Kim Lăng Phủ, đến Kim Lăng Phủ thì không muốn gặp Thúy Hà. Vậy công tử đến Kim Lăng Phủ để làm gì?

- Quý tiểu thư muốn hỏi à?

Thúy Hà gật đầu. Lâm Tứ mỉm cười nói:

- Kim Lăng có nhiều cái để khuyến dụ người khác đến. Thứ nhất là bọn đầu trộm đuôi cướp. Cơ hội này thì rõ ràng là quá dễ đối với bọn đạo chích khi chúng biết Công Tôn Vũ bá bá đang bị hãm trong thiên lao. Thứ hai, Kim Lăng Phủ có quá nhiều cảnh đẹp để khách tha hương đến chiêm ngưỡng, thứ ba trong Kim Lăng Phủ có vị thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng Công Tôn Thúy Hà.

Thúy Hà nhìn Lâm Tứ:

- Hai điều trước thì có thể chấp nhận được, nhưng điều thứ ba chẳng có nghĩa gì cả.

Lâm Tứ dốc bầu rượu tu luôn một ngụm dài. Y uống xong ngụm rượu đó mới nhìn Công Tôn Thúy Hà nói:

- Hề... điều thứ ba mới quan trọng đó.

- Công tử có thể giải trình cho ta biết được không?

- Tất nhiên phải nói để tiểu thư biết mà đề phòng chứ. Không nói sau này quý tiểu thư lại trách tại hạ đã biết mà không nói.

Lâm Tứ nhún vai quay bước đi chậm rãi về phía khu hoa viên. Gã bỏ đi buộc Công Tôn Thúy Hà phải bước theo gã. Trông hai người song hành những tưởng như Công Tôn Thúy Hà là a hoàn của Lâm Tứ. Lâm Tứ vừa đi vừa chậm rãi nói:

- Phàm một gã trộm đạo lẻn vào Kim Lăng Phủ thì giới lâm cũng chỉ lấy có vài món quý giá thôi. Không một gã trộm đạo nào khả dĩ lấy đi hết những vật dụng quý giá của phủ Kim Lăng.

Y quay sang Công Tôn Thúy Hà:

- Đúng không nào?

Công Tôn Thúy Hà gật đầu:

- Không sai, nếu muốn trộm vật dụng quý giá trong Kim Lăng Phủ không dễ dàng chút nào. Nhưng nếu có đột nhập được thì cũng chỉ lấy được một vài món. Muốn dọn cả cơ nghiệp của phủ Kim Lăng thì một đời người cũng không dọn hết.

Lâm Tứ xoa tay, quệt mũi:

- Chính điều đó mà tại hạ muốn nói đến điều thứ ba. Nếu tại hạ là một gã trộm đạo thì cái cách hay nhất để dọn cơ nghiệp của phủ Kim Lăng chính là trộm quý tiểu thư Công Tôn Thúy Hà.

Đôi lưỡng quyền của Công Tôn Thúy Hà bùng đỏ như quả chín. Nàng ngáp ngừng hỏi:

- Lâm công tử nói vậy có ý gì?

Lâm Tứ quay sang nhìn nàng. Y lại quệt mũi cứ như lỗ mũi lúc nào cũng có con gì bò ngang bắt hấn phải dùng đến động tác đó. Lâm Tứ nói:

- Nói thế mà quý tiểu thư cũng không hiểu ư?... Hèn chi người dân gian truyền tụng, phàm những bậc thiên kim lá ngọc cành vàng thì tối dạ ngu dần.

Công Tôn Thúy Hà tròn mắt to hết cỡ nhìn Lâm Tứ. Nàng không thể nào tin được Lâm Tứ lại có thể chửi mình. Quá tức giận, Công Tôn Thúy Hà đay nghiến hỏi:

- Công tử chửi Thúy Hà đó à?

Lâm Tứ khoát tay:

- Không dám... không dám... Tại hạ chỉ hồ đồ lỡ lời thôi. Nào dám chửi quý tiểu thư. Phận tại hạ thấp hèn, bé miệng có gan bằng trời cũng không dám chửi Công Tôn tiểu thư.

- Thế vừa rồi Lâm công tử đã nói gì?

Mặt Lâm Tứ nhăn nhó với những nét thật khổ. Nhưng nhìn y nhăn mặt thì không ai nhìn được cười. Thấy gã nhăn mặt, Công Tôn Thúy Hà phải bật cười thành tiếng.

Chờ nàng cười dứt câu, Lâm Tứ mới chậm rãi nói:

- Khi nãy tại hạ nói gì với tiểu thư nhỉ?

- Ô... Công Tôn Thúy Hà là điều thứ ba...

Lâm Tứ gật đầu:

- Đúng rồi, quý tiểu thư là điều thứ ba. Để tại hạ giải trình điều thứ ba đó cho quý tiểu thư hiểu. Công Tôn tiên sinh giờ đang gặp đại họa không biết như thế nào, nếu tại hạ là trộm đạo thì sẽ trộm ngay tiểu thư. Một khi tiểu thư đã thuộc về tại hạ rồi thì một tay Lâm Tứ đã đặt vào cơ nghiệp của Kim Lăng Phủ.

- Hóa ra là vậy. Vậy công tử biết điều đó sao không thử trộm Công Tôn Thúy Hà.

Đôi chân mày của Lâm Tứ trợn đứng, tưởng chừng lộn vòng. Y lắc đầu nói:

- Không không... tại hạ không phải là đạo chích, nếu là đạo chích thì cũng không dám trộm quý tiểu thư... thật lòng không dám... thật lòng không dám.

Lâm Tứ vừa nói vừa định quay lưng thì Thúy Hà đã nắm tay y lại.

- Lâm công tử...

- Hê...

Gã chưa kịp nói thì nàng cướp lời gã:

- Tại sao Lâm công tử lại không dám?

Giả lả cười, Lâm Tứ nói:

- Quý tiểu thư cứ nhìn lại xem vì sao tại hạ lại không dám.

- Thúy Hà có gì mà công tử không dám?

Gã miễn cưỡng nói:

- Hoa đẹp là hoa có gai, tại hạ sợ gai đâm lắm... nên đành không dám vậy.

Lâm Tứ nói đến đây thì lão tổng quản xuất hiện bước thẳng đến trước mặt Công Tôn Thúy Hà và Lâm Tứ. Trên tay lão là cặp lồng cơm. Lão cúi đầu nói:

- Tiểu thư... hôm nay lão nhân gia muốn tiểu thư đưa cơm vào cho người.

Công Tôn Thúy Hà nhìn sang Lâm Tứ.

- Công tử có muốn vào gặp lão nhân gia của Thúy Hà không?

- Tất nhiên là rất muốn gặp rồi.

- Vậy Thúy Hà mời công tử.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Đa tạ... đa tạ...

Thúy Hà cầm lấy cặp lồng nhìn Lâm Tứ:

- Chúng ta đi chứ?

Hai người rời Kim Lăng Phủ. Lâm Tứ theo chân nàng đến thẳng thiên lao của tuần phủ Dương Châu. Vừa đi Công Tôn Thúy Hà vừa hỏi Lâm Tứ:

- Lâm công tử có nghi cha của tôi phạm tội không?

- Điều đó thì tại hạ không biết... có tội hay không có tội thì chỉ có lão bá mới biết được.

- Chẳng lẽ thân phụ của Thúy Hà lại phạm tội được sao? Cơ ngơi Kim Lăng Phủ, công tử đã thấy rồi, tất người không thể nào hủy hoại nó.

- Khi nào gặp lão nhân gia tự khắc tiểu thư sẽ biết lão nhân gia có tội hay không. Tại hạ hy vọng lão nhân gia chẳng có tội gì?

Hai người vừa nói chuyện vừa đi, quên bẵng đi đoạn đường dài dẫn đến thiên lao của tuần phủ Dương Châu.

Hai gã nha sai gác cửa thiên lao chặn Lâm Tứ và Thúy Hà lại. Thúy Hà nói:

- Công Tôn Thúy Hà, Kim Lăng Phủ được tuần phủ đại nhân đặc quyền cho đem cơm vào thiên lao.

Hai gã nha sai nhìn Thúy Hà từ đầu đến chân rồi đứng nép qua hai bên. Gã đứng bên phải nói:

- Mời tiểu thư.

Khi Lâm Tứ bước đến thì hai gã nha sai chặn lại. Gã bên trái nói:

- Chỉ có Công Tôn tiểu thư vào thôi.

Thúy Hà quay lại:

- Người này là người thân cận của cha tôi.

Gã nha sai lắc đầu nói:

- Dù là người thân cận cũng không được vào. Đây là lệnh của tuần phủ đại nhân, chỉ có tiểu thư mới được vào mà thôi.

Lâm Tứ nhún vai nói:

- Công Tôn tiểu thư có thể vào thiên lao được thì tại hạ cũng vào được thôi.

Lâm Tứ vừa nói vừa lấy tấm Kim Bài Viện Cơ Mật của Giang Thiếu Hải trao, đưa lên trước mặt.

- Với lá bùa hộ mạng này thì bốn thiếu gia có thể vào được chứ?

Thấy tấm Kim Bài Viện Cơ Mật, hai gã nha sai đồng loạt đứng thẳng lên:

- Mời bốn sứ...

Lâm Tứ nhìn Thúy Hà:

- Bây giờ tiểu thư đã biết tại hạ là ai rồi?

Thúy Hà lúng túng, miễn cưỡng nói:

- Thúy Hà không ngờ công tử là người của viện cơ mật.

- Chỉ là người tạm thôi.

Cùng với Thúy Hà, Lâm Tứ bước vào thiên lao. Gã quản ngục mở nhà lao. Một điều khiến Lâm Tứ không thể nào ngờ được là việc canh giữ Công Tôn Vũ tại thiên lao này lại rất lỏng lẻo, mặc dù y là một trọng phạm. Gã cai ngục mở cửa cho Thúy Hà bước vào. Vừa thấy Thúy Hà, Công Tôn Vũ như kẻ bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Lão bất kể tay chân đã bị xiềng xích mà nhào tới ôm chầm lấy Thúy Hà.

- Hà nhi...

- Cha...

Lâm Tứ nhìn Công Tôn Vũ. Lão có cặp chân mày rậm rì, đôi mắt sắc sảo của một thương nhân dày dặn kinh nghiệm, chiếc mũi hình biểu hiện một con người có nghị lực và kiêu hãnh. Lâm Tứ quay mặt ra ngoài. Sau một hồi xúc động bàng hoàng, Công Tôn Vũ mới nói được.

- Hà nhi... Cha bị oan... Cha bị oan... nhất định họ sẽ giết cha.

- Cha... Hà nhi tin cha bị oan mà... nhất định cha bị oan. Con đã đến thỉnh cầu cho cha bình an trên Linh Phong Sơn.

Công Tôn Vũ gật đầu:

- Cha tin là cha được giải oan nếu cha được giải về kinh đô, cha đã đệ trình lên tuần phủ đại nhân Hà Kiến rồi.

- Thế sao tuần phủ đại nhân lại chưa đưa cha về kinh thành?

Công Tôn Vũ cúi đầu nhìn xuống:

- Cha cũng không biết... Nhưng cha cũng đã bí mật gửi mật thư đi rồi. Người mà cha tin sẽ đến.

- Ai?...

- o O o -